

Egy esténk itthon (talált vers)

[2011. május]

Kádár Tiboréknak

A templomkertben kőarcú legények.
kivirágzott megint Kalotaszeg –
cifra ruhák és zsoltárképű vének...
ki innen indult: útja csupa seb,
ki innen indult, a magányból indult
(sirassátok meg a szegény fiút!),
visszajön-e vagy világgá bolondul?
Köves földjével ugyan sokra jut!

S te cseréptetős ágtájon eszmélő:
nem létező városod kapuit
hiába is zárnád be – az itt élő
éppen az országút mentén lakik.
Mostanában csak vakolaton, poron
keresztül pislantunk ki, mint lőrésen
(másnak harangoznak Monostoron).
Bár ötszáz éve épp ezen a tájon
látták vesztébe rohanni Budait,
itt rogyott össze valaki estében
mindig – de tudtuk, hogy ki marad itt.

No de félre, te ünneprontó
lantos! más bárd illik ide – az ám!
Hol vagy, lány hang, szép álmod bontó,
te hónalj- s inycsiklandozó magány!

*A hegedűkben keringők lakoznak
Régi keringőkben emlékeink
A cimbalom a cimbalom azoknak
Szól akiket a húr álomba emelint 1*

Mire észreveszed:
vágyaid lesántultak
kicsorbult kard a múltad

*Az ember mindent elfeled,
Élni, hazudni, halni, adni,
De csók-kérő daganata
A sírban sem fog lelohadni.*

*Drágám, az évek és napok
Hidd el, nem lesznek soha szebbek:
Holnap s mindig az emberek
Ölelnek, szülnek és temetnek.2*

ha mi nem is

a dolgaink
szaporodnak – újsághalom,
rekedt rádió, kép a falon,
kiszáradt filctoll, ócska ing,
kérvény, kenyérhéj, elavult szó,
civilizált barbárság tiltó-
táblái, szorongást feloldó
paszillák, üres tenyerünk...
mi lesz velünk?
mi lett velünk?

*S úgy nézem ezt a hajsztát,
mint Rembrandt nézte rajzát*³

milyen régen volt minden mikor még nagyanyáink
nagyapáink gyönyörű könnyeket hullattak ilyenkor
ó milyen nagyon régen sehol a hajuk hínárját pár-
tába szelídítő hölgyek sehol a menyasszonyi ruha
kavargásának főhajtéssal hódoló urak csak a sokaság
lomha liánok gyanánt ösvényeket is eltorlaszoló
karjai lábai s a suttogást is nehezítő szomjúság
a szavak szemcséitől kimart száraz ajak
meddig tart még ez a Szahara?

azt lesni kik laknak túl a falon
miközben e szelíd gombát falom!
ásítózva a horrorfilmet nézve – míg nem
igazat hazudsz még hogyha tiltja is az „illem”

maszk nélkül más az ember lásd Uram
de formaságokért futkos a fény
reggelre felcicomázza a Földet
sok-sok kacattal s szemedet
könnyű fátyollal köti be

*S Judittal jártam rettentő éve
A Kúrszalomban Előpatakon
Beletáncoltam magam a szívébe
Tüzes szájjal csókolta homlokom*

most már jöhet a júniusi éjjel
kinek álommal kinek irigységgel

*Hegedű flóta cimbalom
Ki voltam mi voltam fiatalon!...4*

szerencsére
van bennünk valami messziről hozott
elég összefogni egy estére
hogy el ne nyelje a végtelen-bozót
a költő is a bizonyosság
után kiáltoz – hozzá, hozzád

egy perc s a jövő részegen röhög
(mielőtt halandzsáznai kezdene)

nyomjatok szájába egy nyers rögöt!)
hegedű flóta kísértetzene –

*Egy perc és kis ördögök jönnek:
Üstökkel a lángot lohasztják.
Jön a kétség, a hűnyás, a nagy Fagy,
A sár jön s tán eszünkbe jut
Egy vasalatlan nadrág...5*

most még
nem árthat nekünk hazug festék
(*idő mulatsz hejába az szép testtel*)⁶
valami beteljesülés-pótlót hamar
míg feleúton állunk a nyugtalanság és a
nyájas nyálás semmittevés nyomorúsága
között de még mint liliomillattal telt szoba
bódulatából menekülnék a kiporciózott
kötelességek alól felmentő öntudatlanságtól

láthatatlan szövetkezés ez mindennel
ami marasztal: egy lebontott utcasarok
hazajáró árnyékában egy elkallódott kötet
lapjai közt rejtőzködő emlékeinkkel
s azzal is ami előtte volt (ó anyánk
megfoghatatlan fiatalsága) és azzal
amivel életünk összefüggést keres
halálunk után világra jött utódainknak
makulátlan húsával hitével is

csak annyi muzikalitást nekik hogy össze ne
tévésszék soha a Bach-zenét a Bach-huszárokkal
csak annyi színérezéket gyermekeinknek hogy soha
ne színleljék magukat sárgának ha zöldek és

ne fessenek ördögöt a falra magyar cseresznye-
paprikakrémmel valahol Amerikában

„az ember mindent elfeled” –
családnevek keresztnevek
(most ne
csak ezt ne!)

hunyt hangulatok s majdani szavak
Tibi ecsettel Judit télbe festve –
kisántult lovak kicsorbult szavak

de némán is (mindig)
CSAK EZ AZ ESTE.

Kolozsvárott, 1988. június 18.

2 Ady
3 Ady
4 Jékely
5 Ady
6 a Lévai Névtelen

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Lászlóffy Csaba

Látó Szépirodalmi Folyóirat